

przez granice (kodeks graniczny Schengen), zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 81/2009 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 stycznia 2009 r., znajdują również zastosowanie do podlegających obowiązkowi wizowemu obywateli państw trzecich, którzy przez granice zewnętrzne obszaru Schengen zamierzają ponownie wjechać do państwa członkowskiego, które wydało im tymczasowy dokument pobytowy, nie wjeżdżając przy tym na terytorium innego państwa członkowskiego.

- 2) Wykładni art. 5 ust. 4 lit. a) rozporządzenia nr 562/2006, zmienionego rozporządzeniem nr 81/2009, należy dokonywać w ten sposób, że państwo członkowskie, które wydało obywatelowi państwa trzeciego wizę uprawniającą do ponownego wjazdu w rozumieniu tego przepisu nie może ograniczać wjazdu na obszar Schengen wyłącznie do punktów odprawy na swoim terytorium krajowym.
- 3) Zasady pewności prawa i uzasadnionych oczekiwań nie wymagają, by przewidziano przepisy przejściowe dla obywateli państw trzecich, którzy opuścili terytorium państwa członkowskiego, posiadając jedynie tymczasowe dokumenty pobytowe wydane w trakcie rozpatrywania pierwszego wniosku o dokument pobytowy lub wniosku o nadanie statusu uchodźcy, i pragnąc ponownie wjechać na to terytorium po wejściu w życie rozporządzenia nr 562/2006, zmienionego rozporządzeniem nr 81/2009.

(¹) Dz.U. C 72 z 5.3.2011.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 12 czerwca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof — Niemcy) — Waldemar Hudziński przeciwko Agentur für Arbeit Wesel — Familienkasse (C-611/10), Jarosław Wawrzyniak przeciwko Agentur für Arbeit Mönchengladbach — Familienkasse (C-612/10)

(Sprawy połączone C-611/10 i C-612/10) (¹)

(Zabezpieczenie społeczne pracowników migrujących — Rozporządzenie (EWG) nr 1408/71 — Artykuł 14 pkt 1 lit. a) oraz art. 14a pkt 1 lit. a) — Artykuły 45 TFUE oraz 48 TFUE — Praca tymczasowa w innym państwie członkowskim niż państwo, na którego terytorium praca jest zwykle wykonywana — Świadczenia rodzinne — Właściwe ustawodawstwo — Możliwość przyznania świadczeń na dziecko przez państwo członkowskie, w którym praca tymczasowa jest wykonywana, które nie jest jednak państwem właściwym — Zastosowanie zasady prawa krajowego zapobiegającej zbiegowi praw wykluczającej takie świadczenie w przypadku pobierania porównywalnego świadczenia w innym państwie)

(2012/C 227/05)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Waldemar Hudziński (C-611/10), Jarosław Wawrzyniak (C-612/10)

Strona pozwana: Agentur für Arbeit Wesel — Familienkasse (C-611/10), Agentur für Arbeit Mönchengladbach — Familienkasse (C-612/10)

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Bundesfinanzhof — Wykładnia art. 14a ust. 1 lit. a) rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych i ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz. U. L 149, s. 2) — Określenie właściwego ustawodawstwa — Prawo pracownika migrującego do otrzymywania w państwie członkowskim, w którym pracuje świadczeń rodzinnych za dzieci zamieszkujące w państwie członkowskim pochodzenia — Sytuacja osoby prowadzącej działalność na własny rachunek w państwie członkowskim pochodzenia, która przez okres czterech miesięcy była zatrudniona jako pracownik najemny w innym państwie członkowskim

Sentencja

- 1) Artykuł 14 ust. 1 lit. a) oraz art. 14a pkt 1 lit. a) rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie w wersji zmienionej i uaktualnionej rozporządzeniem Rady (WE) nr 118/97 z dnia 2 grudnia 1996 r., w brzmieniu zmienionym rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 647/2005 z dnia 13 kwietnia 2005 r., należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie temu, aby nieposiadające właściwości na podstawie tych przepisów państwo członkowskie przyznało świadczenia na dziecko w oparciu o swoje prawo krajowe na rzecz pracownika migrującego wykonującego pracę tymczasową na jego terytorium w okolicznościach takich jak rozpatrywane w sprawach przed sądem krajowym, w tym jeżeli zostało ustalone, po pierwsze, że skorzystanie ze swobody przepływu przez pracownika nie spowodowało dla niego żadnej niekorzyści pod względem prawnym, ponieważ zachował prawo do świadczeń rodzinnych o tym samym charakterze we właściwym państwie członkowskim, oraz po drugie, że ani pracownik, ani dziecko, w odniesieniu do którego zwrócono się o przyznanie świadczenia, nie mają miejsca zwykłego pobytu w państwie członkowskim, w którym praca tymczasowa była wykonywana.
- 2) Postanowienia traktatu FUE z dziedziny swobodnego przepływu pracowników należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie stosowaniu w sytuacji takiej jak rozpatrywana przez sąd krajowy zasady prawa krajowego takiej jak zasada wynikająca z § 65 Einkommensteuergesetz (ustawy o podatku dochodowym) w zakresie, w jakim prowadzi ona nie do zmniejszenia kwoty świadczenia o wysokość kwoty świadczenia porównywalnego pobieranego w innym państwie, ale do wykluczenia tego świadczenia.

(¹) Dz.U. C 103 z 2.4.2011.